

„Nem akarunk multikulturális társadalmat”, mondta Orbán. Hadüzenet vagy szemfényvesztés?

2015. február 06.

Ifj. Tompó László - Hunhír.info

Tegnap interjút készített Orbán Viktorral a Frankfurter Allgemeine Zeitung „Nem akarunk multikulturális társadalmat címmel”. Aminek olvastán az emberben óhatatlanul felmerül a címbeli sarkos kérdés. Mert rendben van, hogy a politika, természetéből fakadóan, mindig is a lehetőségek művészete, s így alapcéljai többnyire csak hosszabb távon megvalósíthatók, de az nincsen, hogy a jelek szerint az ehhez szükséges apró lépések legfeljebb verbálisan és úgy is csak esetenként történnek meg.

Mindezt annak apropóján írjuk, hogy az interjúban a miniszterelnök arra a kérdésre, érintve érezte-e magát, amikor Angela Merkel Budapesten arról beszélt, „óvatosan kell bánni a nagy többséggel, a politikai ellenfél pedig nem ellenség, és a civil szervezetek nem külföldi ügynökök akkor sem, ha külföldről finanszírozzák őket”, azt felelte, „lassan tíz éve dolgozik miniszterelnökként, és tapasztalatai egyeznek a kancellár tapasztalataival”.

Nos, emlékezetes, hogy tavaly tusványosi beszédében fizetett politikai ügynököket emlegetett, akik folyton lejáratják magát Magyarországot. Most a német kancellár ezeket ártatlan bárányoknak tekintette tehát. Orbán pedig azt válaszolta erre, „sértő lenne, ha feltételezném róla, hogy csak utalásokat tesz”.

Pedig nem kellene itt semmit sem feltételeznie. Merkel ugyanis egyértelműen megvédte most azokat, akiket Orbán akkor elítélt. Akkor viszont kérdés, valójában mit is gondol erről a miniszterelnök jelenleg? Vagy ez csak egy bravúrosnak szánt diplomáciai sakkhúzás volt ezúttal részéről, hogy eleve letompítsa a várható támadásokat, ha fenntartja továbbra is a tavalyi álláspontját?

De nézzük csak az interjút tovább! Égető kérdés mindmáig, miként lehet nemzetépítésről beszélni egy olyan országban, mint a mienk, ahol az államapparátus, a közigazgatás, az oktatás és a média csúcshelyein a szocialista és liberális holdudvar véleménydiktátorai ülnek továbbra is, illetve, hogy erre való tekintettel miért nincsen hatalmi elitváltás? Nos, ami az utóbbi kérdést illeti, Orbán kifejtette, hogy „soha nem volt ilyen célja”.

Ehelyett azt hangsúlyozta, „inkább egy szellemi, lelki ügyről van szó, arról, hogy milyen neveltetésben részesül egy ország elitje, hogyan gondolkodik a világról, mit gondol a hazáról és

a nemzetben elfoglalt helyéről”, és hogy a politika és a gazdaság irányítóitól „természetes elvárás” szeretniük és szolgálniuk országukat, majd hozzátette még, „ebben az értelemben beszélhetünk egyfajta szellemi megújulásról”.

Anélkül, hogy minden kákán csomót keresnénk, és illetén kétségbe vonnánk a jelenlegi kabinet nemzeti identitásunk érdekében tett számos eddigi érdemi lépését, mégis felmerül a kérdés, milyen mértékben beszélhetünk tartósan mérhető szellemi megújulásról, más szavakkal mennyire léptünk biztosan az Illyés Gyula által annyiszor megálmodott „emelkedő nemzet” útjára? Vajon elégedettek lehetünk-e az évtizedek óta bebetonozott világpolitikai status quo-val szemben általunk az eddigiekben kialakított „kis lépések politikájá”-val, és ha igen, mennyire?

Nem a politikai stratégiák útvesztőiben el nem igazodó, az érdemben elvárt szemléletbeli, azután konkrét politikai változtatások megtételére való képességet a kabinettól eleve elvitató frusztrált kispolgár, hanem a nemzetéért saját életében és környezetében valódi tettekben cselekedni képes honpolgár is gyakran kérdezi ugyanis, hol marad a megcsonkított anyaország szellemi, politikai, gazdasági életét saját legjobb hagyományai alapjaira visszavezetni kész nemzetkormányzás? Vagy ha ez már kialakulóban van, miért, hogy úgy tűnik, kontúrjai még valahogy messze nem láthatók olyan mértékben, mint amilyenben mégis olyan sokan szeretnék?

Mert mit is tapasztalunk napról napra? Állami költségvetésből gigaösszegek mennek el például újabb és újabb holocaustemlékezések megtartására, miközben saját nemzeti történelmünk évtizedeken át elhallgatott történéseinek vagy személyiségeinek valóságghú bemutatására nem vagy alig. Félreértés ne essék: a minden emberi vagy közösségi veszteségre való emlékezés egyenesen velünk született képesség, megkérdőjelezhetetlenül természetjogi alapkövetelmény. De éppen ezért terjedjen ki akkor az oly sokszor és sok helyről emelgetett „emlékezetpolitika” a nemzet és a társadalom minden más rétegére is, éspedig arányosan.

Konkrétabban: rendben, legyenek holocaustemlékezések, tartsák meg ezeket azok, akik abban érintettek, de akkor nyerjenek polgárjogot a nemzet többi rétegének, a társadalom más csoportjainak kijáró kegyeleti aktusok is. Tessék például a művelődéspolitikának oda hatnia, hogy az évtizedeken át per „háborús bűnösök”-nek nevezett egykori politikusainkat tisztességesen eltemessék valamelyik nemzeti panteonunkban, akármekkora tiltakozást vált is ki ez kontinensünk bizonyos fórumain. Hiszen, amint Szophoklész Antigonéjából is tudjuk, ez igenis mindenkit megillet, függetlenül a róluk egykor vagy ma kialakított emberképektől és világnézeti aspektusoktól, melyeknek megítélése amúgy sem a többnyire mindenkor változó érdekeltségű politikai elitek, hanem az életművük megértésére „szakosodott” történészek elsőrendű, hivatásukból eredő feladata és kötelessége.

De lényegében ugyanez áll a nemzeti identitás, a történelmi tudat, a közösségi jellemformálás és akaratfejlesztés kialakítására és állandósítására nézve oly perdöntő humán oktatási szféra stratégiáira is. Ennek elengedhetetlen feltétele mindenekelőtt annak módszeres megmutatása, különösen is a köz- és felsőfokú oktatásban, valamint a média valamennyi ágában, mit adott a magyarság akárhány ezer éves múltja során a világnak a szellemi és gazdasági életben? Van a történelemtudománynak egy szakága, a hungarológia. Ami felölelni hivatott a magyarságkutatás úgyszólván valamennyi területét. Ennek művelői vajon megtesznek-e

minden tőlük telhetőt azért, hogy eddigi eredményeiket minél szélesebb körben ismertessék meg, nem utolsósorban a Bukarestet Budapesttel még nem ritkán ma is összetévesztő nyugati közvélemény formálóival?

Folytatva a sort, miért, hogy oktatási intézményeinkben még mindig a „kettős mércézés” az úr, vagyis hogy történetesen szépirodalmunk egyes alkotóiról vagy egyáltalán nem, vagy alig, illetve csak negatív beállításban lehet informálódniuk tanulóiknak? Tény ugyanis, hogy egy nemzet lelki, szellemi, erkölcsi életének fény- és árnyoldalait leginkább irodalma tükrében lehet szemügyre venni. És ilyenkor is mindig az összkép a fontos. Amihez, példákkal élve, egy Herczeg Ferenc, Szabó Dezső, Tormay Cécile, Nyíró József, Wass Albert vagy Csurka István életművének minél teljesebb ismerete és ismertetése is hozzátartozik, függetlenül attól, gondolataikat ki mennyire osztja. Mindig öröm persze arról értesülni, hogy vannak tanárok, irodalomárok és történészek, akik ezt így látják s eszerint is írnak, tanítanak. De mily sokan még nem jutottak el erre a szintre, ami éppen ezért feltétlenül szükségessé tenné kormányzati-minisztériumi szinten is a „nemzeti erőforrások” gyarapítását azáltal, hogy olyan oktatáspolitikát legyen, amely egyes társadalmi csoportérdekek elvárásaitól függetlenül teljesíti hivatását, és kötelező tananyaggá teszi azon alkotókat is, akik teljesítményeik ellenére kirekesztettek.

És akkor még nem is beszéltünk a humánökológiai és informatikai, logisztikai lehetőségek széles tárházáról, arról, miként lehetne ezeket is sajátos értékeink maradéktalan szolgálatába állítani. Mondjuk olyan kormány által preferált honlapok rendszeres szerkesztésével, amelyek az öt világrész legfőbb nyelvein közvetítik ebbeli eredményeinket. Ám lépünk tovább! Ott vannak többnyire parlagon heverő földjeink, enyészete levő maradék gyáraink vagy épphogy vegetáló piacaink. Egyes gazdák és gazdaszövetségek nem jövőbeli, naponkénti megmaradásukért vívják körömszakadtig való küzdelmeiket a mindennapokban, míg a multinacionális áruházláncolatok adózatlanul ontják selejtes termékeiket piacra. Erre való tekintettel újabb kérdés hát, hogy a kabinetnek milyen hosszabb távú stratégiák vannak ökológiai szféránk megvédésére, netán a még meglévők fejlesztésére? Megannyi kérdés, melyekkel az embernyomorító és tudatpusztító globális világ átlag honpolgára szinte másodpercenként szembesül. Ezért lenne szükséges a reájuk való egyre fokozottabb kormányzati reflektálás.

No de kanyarodjunk vissza az Orbán-interjúra! Befejezéseként a miniszterelnök elmondta, hogy „a kultúrák együttélése hatalmas feladat és kockázatos, különösen, amikor az iszlámról és a kereszténységről van szó. Magyarország nem vállalata ezt a kockázatot, és a jövőben sem vállalja. Magyarország tiszteletben tartja, hogy Franciaország vagy Németország más úton jár, de joggal várja el, hogy tiszteletben tartsák a magyar döntést is. Nem akarunk multikulturális társadalmat.”

Nos, ami a kultúrák „együttélésé”-t illeti, itt a kereszténység ellenlábásának csak az iszlámot jelölte meg. Pedig hát van azért ugyebár más ellenlábás is. No de tartjuk annyira felnőtteknek olvasóinkat, hogy nem nevesítjük azt. Az egész interjút olvasva csak az a végső kérdés, mikor sikerül végre fordítanunk a huszadik századi Janus-arcú európai történelem kerekén? Mikor szűnik meg már végre a kettős mércézés, a „quod licet lovi, non licet bovi”- amit szabad Jupiternek, azt nem szabad a kisökörnek - idejétmúlt gyakorlata, mikor kerül végre az őt

megillető helyre a liberális társadalom által kisajátított, eredendően azonban a régi római retorikából ismert „primus inter pares” elve, vagyis mikor jön el az a világ, amikor az egyenlők közt nem vindikálnak többé maguknak egyesek amolyan elsőszülöttségi jogot a törvényhozásban, társadalomirányításban, nemzetformálásban?

Súlyos és égető kérdések ezek. Őszintén kívánjuk Orbán Viktornak és kabinetje nemzetben felelősen érezni tudó és továbbra is kívánó tagjainak, legyen elég civil kurázszi bennük, hogy szakítva egykori környezetük őket ma is befolyásolni akaró tényezőivel, fordítsanak kormányuk erején, hogy legalább lélekben és szellemben történjen meg az, amit „rendszerváltozás” szóval áhítunk lassan negyedszázada. És akkor címbeli kérdésünk belép a „plusquamperfectum”, a befejezett múlt igeidejének világába.